

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/250/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114216305
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2114216305.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobcu: DPS financial consulting, s.r.o., IČO 46 713 930, so sídlom Mikovíniho 10, Trnava, zastúpeného splnomocnencom: advoconsulting s.r.o., IČO 47 253 428, so sídlom Tamaškovičova 17, Trnava, proti žalovanému: O. B., narodený X.X.XXXX, bytom W. XXX, o zaplatenie 1.257,54 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 27C/6/2015-79 zo dňa 25.1.2016, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh (žalobu) zamietol a odporcovi (žalovanému) nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 497 Obchodného zákonníka, § 54 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 100 ods. 1, § 101, § 122 Občianskeho zákonníka, § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že Slovenská sporiteľňa, a. s. uzatvorila s odporcom (žalovaným) a W. B. Zmluvu o sporožirovom účte dňa 27.9.2000 a dňa 5.8.2003 uzatvorila Zmluvu o kontokorentnom úvere č. 0281821197/1/1. Predmetnou zmluvou sa zaviazala odporcovi (žalovanému) poskytnúť kontokorentný úver vo výške úverového rámca 34.000,-Sk/1.128,59 €. Z výpisu z účtovných kníh peňažného ústavu Slovenskej sporiteľne, a. s. ku dňu postúpenia pohľadávky dňa 27.9.2013 je zrejmé, že aktuálny zostatok žalovanej pohľadávky je 11.576,04 Eur a počet dní omeškania je 1122, t. j. 3 roky a 57 dní, teda do omeškania sa dostal dňa 1.9.2010. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9.2013 postúpil postupca Slovenská sporiteľňa, a. s. túto pohľadávku na navrhovateľa (žalobcu). Dňa 11.10.2013 postupca zaslal Oznámenie o postúpení pohľadávky odporcovi (žalovanému). Z výpisu z účtu odporcu (žalovaného) súd prvej inštancie zistil, že posledná úhrada odporcu (žalovaného) bola vykonaná dňa 11.2.2010 vo výške 320,60 € a debetný zostatok na jeho účte k tomuto dňu po započítaní platby bol 823,86 Eur, následným čerpaním a úhradami poplatkov a splátok ku dňu 28.2.2010 sa opätovne odporca (žalovaný) dostal do stavu nepovoleného prečerpania vo výške 1.142,53 Eur, ktoré už žiadny spôsobom nevyrovnal. Z výpisu z účtu je zrejmé, že ku dňu 21.9.2010 postupca zrušil kontokorentný účet odporcu (žalovaného) a dňa 22.7.2011 aj bežný účet odporcu (žalovaného), pričom od zrušenia kontokorentného úveru do zrušenia bežného účtu odporcu (žalovaný) z účtu nečerpал, na jeho účte bola započítaná len pohľadávka 86,39 Eur za poplatky. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že pohľadávku z titulu nedovoleného prečerpania na

účte si mohol postupca - v súčasnosti navrhovateľ (žalobca), prvý krát uplatniť na súde nasledujúci deň po tom, čo sa odporca (žalovaný) dostal do nedovoleného prečerpania účtu 28.2.2010, t. j. do omeškania sa dostal dňa 1.3.2010 a premlčacia lehota uplynula dňa 1.3.2013, pričom návrh (žalobu) na súd podal dňa 3.6.2014, t. j. po uplynutí premlčacej doby. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie návrh (žalobu) v celom rozsahu zamietol. To, že je odporca (žalovaný) viac ako tri roky v omeškaní, vyplýva aj z prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávky, z ktorej vyplýva, že ku dňu postúpenia 27.9.2013 bol v omeškaní 1122 dní, t. j. 3 roky a 57 dní. Aj Zmluvu o kontokorentného úveru ukončil postupca dňa 21.9.2010, t. j. viac ako 3 roky pred podaním návrhu (žaloby) na súd. Súd prvej inštancie plne úspešnému odporcovi (žalovanému) nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si ju neuplatnil a zo spisu mu trovy konania nevyplývajú.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal prostredníctvom svojho splnomocnenca písomne odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní žalobca uviedol, že sú presvedčení, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto považujú napadnutý rozsudok v celom rozsahu za nesprávny v zmysle § 205 ods. 2 písmeno d) a f) Občianskeho súdneho poriadku. Žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplata sumy 1.257,54 eur s príslušenstvom, a to z dôvodu nezaplata pohľadávky právneho predchodcu žalobcu, ktorá vznikla zrušením bežného účtu a kontokorentného úveru poskytnutého žalovanému. Ako je zo žaloby a z príloh zrejme, medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným došlo k uzatvoreniu Zmluvy o sporožirovom účte zo dňa 27.9.2000, ktorej predmetom bolo zriadenie a vedenie sporožirového účtu žalovaného, na čo k takto zriadenému a vedenému účtu bol na základe Zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 5.8.2003 žalovanému poskytnutý kontokorentný úver s úverovým rámcom 1.128,59 eur. Počas trvania zmluvného vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným boli na účte žalovaného uskutočňované kreditné i debetné operácie, ktorými došlo na strane žalovaného k čerpaniu poskytnutého kontokorentného úveru, ktorá bola úhradami v prospech účtu žalovaného priebežne uhrádzané. V prospech účtu žalovaného bola posledná úhrada uskutočnená dňa 11.2.2010, ktorou zo strany žalovaného nedošlo k splateniu peňažných prostriedkov vyčerpaných z poskytnutého úverového rámca, avšak nedošlo ani k vzniku nepovoleného prečerpania poskytnutého rámca, pričom žalovaný čerpaním prostriedkov z poskytnutého úverového rámca ako aj úhradami poplatkov za vedenie účtu a úrokov z peňažných prostriedkov čerpaných na základe poskytnutého úverového rámca, naďalej pokračoval v čerpaní prostriedkov z poskytnutého kontokorentného úveru. Žalovaný od poslednej úhrady v prospech jeho účtu žiadnym spôsobom nezabezpečoval uhrádzanie čerpaných prostriedkov z poskytnutého kontokorentného úveru. S poukazom na takéto správanie žalovaného Slovenská sporiteľňa, a. s. dňa 22.7.2011 zastavila poskytnutie čerpania úveru žalovanému a zároveň tento účet zrušila, čím jej zároveň vznikla pohľadávka z účtu žalovaného, ktorej istina ku dňu zrušenia účtu predstavovala sumu 1.257,54 eur. Ako uvádza súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, zamietol žalobu žalobcu z dôvodu premlčania nároku žalobcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru o premlčaní na základe určenia začatia plynutia premlčacej doby dňa 1.3.2010, teda dňom nasledujúcim potom, čo sa žalovaný mal dostať do nepovoleného prečerpania prostriedkov z poskytnutého úverového rámca. Súd prvej inštancie zároveň prezentoval názor, že na daný vzťah sa majú použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka a preto podľa jeho názoru došlo k uplynutiu trojročnej premlčacej doby dňa 1.3.2013 a žaloba žalobcu na začatie predmetného konania došla súdu prvej inštancie dňa 10.6.2014. Takýto záver považuje žalobca za nesprávny a to najmä z dôvodu, že ako vyplýva z ustanovení druhej časti bodu 7.6.1 písm. d) Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, banka je oprávnená, teda nie povinná, vypovedať poskytnutie alebo čerpanie úveru, a to až do doby, keď pominú skutočnosti, ktoré mali za následok pozastavenie alebo čerpanie úveru. Z formulácie je teda zrejme, že banka nie je povinná k výpovedi, a to najmä z dôvodu, aby k takémuto kroku nedochádzalo predčasne, keďže v prípade poskytovania kontokorentných úverov je vznik prečerpania nad rámec poskytnutého povoleného prečerpania a jeho následného vyrovnania takmer bežnou praxou klientov bankových subjektov. Žalovaný sa opakovane dostával do stavu nepovoleného prečerpania, ktoré však následne vyrovnával. Keďže zo strany žalovaného nedošlo k vyrovnaniu vzniknutého nepovoleného prečerpania, pristúpil právny predchodca žalobcu dňa 22.7.2011 k zastaveniu čerpania prostriedkov z úverového rámca a zrušil jeho účet. Z uvedených dôvodov považuje žalobca názor súdu prvej inštancie o začatí plynutia premlčacej doby za nesprávny. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okamih začatia plynutia premlčacej doby nemal súd prvej inštancie presvedčivo ustálený, pričom takýto záver vyvodzuje z poslednej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie vyslovil názor, že žalovaný je v omeškaní viac ako 3 roky z dôvodu, že tak má vyplývať z

prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 27.9.2013, podľa ktorej mal byť žalovaný v omeškaní 1122 dní. Tieto závery považuje za nesprávne, pričom poukazuje na to, že takéto skutočnosti žalovaný v konaní žiadnym spôsobom namietal a rovnako súd prvej inštancie na uvedené skutočnosti v konaní nepoukázal, ani nevyzval žalobcu, aby sa k takýmto skutkovým zisteniam vyjadroval. Súdom prvej inštancie uvedené skutkové zistenia považuje žalobca za nesprávne a z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ako k takýmto zisteniam súd prvej inštancie dostal, i v prípade, že by mali byť takéto skutkové zistenia pravdivé, v kontexte právneho posúdenia by nemali za následok premlčanie nároku žalobcu. Zmluva o úvere je absolútny obchod a z právneho poriadku Slovenskej republiky, či medzinárodných zmlúv, ktorých je Slovenská republika signatárom, nie je daný žiaden dôvod na pochybnosť o tom, že sa na nároky vyplývajúce z takéhoto záväzkového vzťahu majú aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, ktoré platia pri oboch účastníkoch zmluvného vzťahu rovnako, a teda neposkytujú výhodnejšie postavenie žiadnemu z účastníkov takéhoto záväzkového vzťahu. Potenciálnou prekážkou aplikácia ustanovení Obchodného zákonníka na tento záväzkový vzťah sa môže javiť novšia úprava ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré bola do slovenského právneho poriadku zavedená zákonom č. 102/2014 Z. z., pričom toto ustanovenie nadobudlo účinnosť 13.6.2014. Ustanovením článku IV zákona č. 151/2014 Z. z. bola časť novely týkajúca sa účinnosti ustanovenia § 52 ods. 4 zmenená tak, že určila účinnosť tohto ustanovenia Občianskeho zákonníka dňa 1.4.2015. Predmetné ustanovenie je hmotnoprávnym ustanovením, ktorého účelom je určenie právneho rámca pre úpravu právnych vzťahov, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, pričom tomuto záveru nasvedčuje aj vyššie zmienené posunutie účinnosti tohto ustanovenia zákonodarcom. Žalobca je toho názoru, že účinky tohto ustanovenia začínajú pôsobiť až na právne vzťahy vzniknuté až odo dňa jeho účinnosti, teda od 1.4.2015. V nadväznosti na uvedené je tak zrejmé, že aplikácia novelizovaného ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka na právne vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou, by tak nevyhnutne zakladala stav takzvanej pravej retroaktivity, teda stavu, kedy budúca norma pôsobí na právne vzťahy, ktorých účastníci v čase vstupovania do tohto právneho vzťahu a úprave jeho obsahu nemohli od takejto budúcej normy vedieť a nemal tak možnosť svoje správanie zmeniť tak, aby bolo v súlade so zákonom. Keďže konanie v predmetnej veci začalo s podaním žaloby na súde dňa 10.6.2014, teda pred účinnosťou predmetného ustanovenia novely a pôsobnosti Občianskeho zákonníka, na vzťahy vzniknuté zo spotrebiteľských zmlúv, na vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa v danom prípade aplikujú ustanovenia tretej časti Obchodného zákonníka o premlčaní. Ustanovenia o premlčaní, či už podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, nie je možné považovať za výhodnejšie len pre jednu stranu, keďže pôsobia na obe strany zmluvného vzťahu rovnako. Keďže pozitívna právna úprava určujúca prednosť ustanovení občianskeho práva v spotrebiteľských veciach pred úpravou obchodnoprávnou, bola do platného práva zavedená až s účinnosťou od 1.4.2015, je podľa nášho názoru nesprávne, ak súd prvej inštancie aplikoval na výlučne obchodnoprávny vzťah, aj keď spotrebiteľského charakteru, úpravu podľa Občianskeho zákonníka. Uplatňovanie § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa je v rozpore so zásadou kontradiktórnosti, v zmysle ktorej má súd pôsobiť výlučne ako subjekt vyhodnocujúci protichodné tvrdenia strán sporu a je v rozpore so zásadou upravenou v ustanovení § 1 Občianskeho súdneho poriadku. Postup podľa § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa popiera základné zásady civilného procesu, výchovnú funkciu súdu a naznačuje absolútne neprijateľný trend.

3. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d), f) Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania odvolania, ktoré majú ekvivalent § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil

(§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnuté rozhodnutie je vo výroku vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

5. Predmetom konania je nárok na zaplatenie sumy 1.257,54 eur s príslušenstvom. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvého stupňa skutkovo a právne správne posúdil jeho nárok.

6. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 27.9.2000 bola medzi právnym predchodcom žalobcu ako bankou a žalovaným a W. B. ako majiteľmi účtu uzatvorená zmluva o sporožirovom účte a dňa 26.9.2006 bola medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným a W. B. ako dlžníkmi uzatvorená zmluva o poskytnutí balíka produktov a služieb pre fyzické osoby a dňa 1.2.2006 bolo uvedeným majiteľom účtu poskytnuté povolené prečerpanie. Dňa 5.8.2003 bola medzi právnym predchodca žalobcu ako veriteľom a žalovaným a W. B. ako dlžníkmi uzatvorená zmluva o kontokorentnom úvere s výškou úverového rámca 1.128,59 eur. Žalovaný čerpal dňa 23.2.2010 posledný raz z úverového rámca sumu 235,46 eur, následne dochádzalo až do dňa 28.2.2010 k pripisovaniu poplatkov, debetných úrokov a úrokov z omeškania a dňa 28.2.2010 sa žalovaný ocitol v nepovolenom prečerpaní úverového rámca vo výške 1.142,53 eur, t. j. nad sumu 1.128,59 eur. Právny predchodca žalobcu dňa 21.9.2010 zrušil kontokorentný účet žalovaného a dňa 22.7.2011 zrušil bežný účet žalovaného. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že žalovaný sa dostal do nedovoleného prečerpania dňa 28.2.2010, t. j. do omeškania sa dostal dňa 1.3.2010 a premlčacia lehota uplynula dňa 1.3.2013, pričom žalobu podal na súd dňa 3.6.2014 po uplynutí premlčacej doby. Žalobca s týmto skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie nesúhlasil a poukazoval na to, že pohľadávka žalobcu vznikla až ku dňu 22.7.2011, kedy došlo k zastaveniu poskytnutého povoleného prečerpania a k zrušeniu účtu, preto keď bola žaloba doručená súdu prvej inštancie dňa 13.6.2014, bola podaná včas.

7. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu podľa ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúceho zmluvu o úvere, keď poukázal na to, že v prejednávanej veci právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súd prvej inštancie súčasne vychádzal zo zistenia, že v danom prípade ide o nárok z nepovoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte, ktoré nepovolené prečerpanie peňažných prostriedkov na bežnom účte vzniklo ku dňu 28.2.2010. V danom prípade sa tak na právny vzťah účastníkov nevzťahuje zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov s tým, že ustanovenie § 3 ods. 6 uvedeného zákona tým nie je dotknuté.

8. Odvolací súd bol v prejednávanej veci toho názoru, že na vec sa vzťahujú ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a pre rozhodnutie veci rozhodujúce, a to ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení od 1.4.2015. Výzvou zo dňa 14.9.2016 vyzval odvolací súd strany, aby sa v lehote 10 dní od doručenia výzvy v zmysle ustanovenia § 382 Civilného sporového poriadku vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení od 1.4.2015, ktoré pri doterajšom rozhodovaní súdom prvej inštancie nebolo použité.

9. K doručenej výzve odvolacieho súdu sa žalobca písomne vyjadril prostredníctvom jeho splnomocnenca. K vyjadreniu pripojil uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/64/2013 zo dňa 30.9.2014. Uviedol, že predmetné ustanovenie § 52 ods. 2 OZ je hmotnoprávnym ustanovením, ktorého účelom je určenie právneho rámca pre úpravu právnych vzťahov, ktorých účastníkom je spotrebiteľ. V zmysle ustanovenia § 879p prechodných ustanovení k úpravám OZ účinným od 1.4.2015 „ustanoveniami § 53 os. 4 písm. s) a t), § 53 ods. 7 a § 614a sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 13. júnom 2014; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 13. júnom 2014 sa včas posudzujú podľa predpisov účinných do 12. júna 2014, ak nie je ustanovené inak.“ Z uvedeného teda vyplýva, že len výslovne určené ustanovenia OZ uvedené v citovanom ustanovení

§ 879p, čiastočne pôsobia aj na právne vzťahy vzniknuté pred 13. júnom 2014. Ako je z uvedeného zrejme, „nové“ znenie ustanovenia (tretej vety) § 52 ods. 2 OZ medzi tieto ustanovenia nepatrí, preto je presvedčený, že účinky tohto ustanovenia začínajú pôsobiť na právne vzťahy vzniknuté až od dňa jeho účinnosti, teda od 1.4.2015. Aplikácia novelizovaného ustanovenia § 52 ods. 2 OZ na právne vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou, prípadne dokonca na súdne konania o nárokoch z takýchto vzťahov, ktoré začali pred účinnosťou tohto ustanovenia, by tak nevyhnutne zakladala stav tzv. pravej retroaktivity. S poukazom na ustanovenie § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka a s poukazom na ustanovenie § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka je žalobca presvedčený, že na zmluvný vzťah, nároky z ktorého sú predmetom odvolacieho konania, nie je možné aplikovať ustanovenie § 52 ods. 2 OZ účinné od 1.4.2015 a je na tento právny vzťah aplikovať príslušné ustanovenie Obchodného zákonníka, vrátane ustanovenia o premlčaní. V ďalšom poukazyval na závery obsiahnuté v uznesení Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/6/2013 zo dňa 30.9.2014. Keďže konanie v predmetnej veci začal podaním návrhu na príslušnom súde dňa 10.6.2014, teda pred účinnosťou predmetného ustanovenia o prednostnej všeobecnej pôsobnosti Občianskeho zákonníka na vzťahy vzniknuté zo spotrebiteľských zmlúv, na vzťah medzi žalobcom a žalovaným, sa v danom prípade v plnom rozsahu aplikujú ustanovenia tretej časti OBZ, vrátane ustanovení o premlčaní. Žalobca žiada, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

10. K doručenej výzve odvolacieho súdu sa žalovaný nevyjadril.

11. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval Občiansky zákonník (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj zákony o ochrane spotrebiteľa (najskôr zákon č. 634/1992 Zb., potom aktuálne platný zákon č. 250/2007 Z. z.). Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92 Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92 Paola Faccini Dori v. Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie stupňa reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa obsiahnutý v príslušných smerniciach, aj definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy, keďže žalobca sa domáhal svojho nároku voči žalovanému, ktorý je spotrebiteľom.

12. Ochrana spotrebiteľa obsiahnutá aj v Občianskom zákonníku je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ, vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily, z ekonomickej nerovnosti a neúmernosti zdrojov (vo veciach spotrebiteľského úveru je to spotrebiteľ, ktorý pre nedostatok finančných prostriedkov žiada úver u veriteľa, ktorý má úverovanie v predmete podnikania). Systém ochrany spotrebiteľa (zavedený Smernicou Rady EHS č. 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách) vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnomernom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska ako vyjednávacej sily, tak úrovne informovanosti, čo vedie k tomu, že pristúpi k podmienkam vopred vyhotoveným predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah.

13. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení od 1.4.2015 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

14. V preskúvanom prípade odvolací súd vzal na zreteľ citované ustanovenie § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa

vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

15. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 14/2014 zo dňa 21.4.2015, ktorý svoje rozhodnutie v súvislosti s aplikáciou uvedenej právnej úpravy odôvodnil takto: „aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka - je zrejmé, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnúť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že v prípade zrušenia rozsudkov napadnutých mimoriadnym dovolaním by súd prvého stupňa (opäť) posudzoval plynutie premlčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho by rozhodol tak, ako v rozsudku, ktoré generálny prokurátor navrhuje zrušiť (žaloba by bola zamietnutá pre premlčanie nároku žalobcu - poznámka odvolacieho súdu)“.

16. Čo sa týka aplikovateľnosti citovaných zákonných ustanovení, dovolací súd uvedené zákonné ustanovenia bezprostredne aplikoval bez ohľadu na to, kedy predmetná žaloba bola doručená súdu, keďže citované právne predpisy neobsahujú prechodné ustanovenia k aplikácii týchto nových právnych predpisov, tým sa aplikujú vo všetkých konaniach, ktoré nie sú skončené bez ohľadu na to, v akom štádiu konania sa vec nachádza (prvoinštančné, odvolacie či dovolacie konanie).

17. Novelizáciou ustanovenia § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka tak už normatívne vyriešila prednostná aplikáciu Občianskeho zákonníka pred ustanoveniami Obchodného zákonníka (na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ). Podľa záverov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 12/2014 z 21. apríla 2015, novelizované znenie ustanovenia § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka (účinné od 1. apríla 2015) sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

18. Na základe zákona č. 102/2014 Z. z. (článku VIII.) došlo k novele zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, na základe ktorej bolo prijaté nové ustanovenie § 5b, podľa ktorého, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keby inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Podľa článku XIV. zákona č. 102/2014 Z. z. predmetné ustanovenie vstúpilo do účinnosti od 1. mája 2014. V ustanovení § 29b zákona č. 102/2014 Z. z. boli prijaté prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1.5.2014, nie však k novoprijatému ustanoveniu § 5b citovaného zákona. Keďže zákonom č. 102/2014 Z. z. neobsahuje osobitné prechodné ustanovenie, ktoré by účinky ustanovenia § 5b posúvalo na veci rozhodované po účinnosti predmetnej právnej úpravy, je potrebné ho aplikovať na všetky súdené veci v čase rozhodovania (ide o tzv. režim okamžitej aplikovateľnosti, uplatňovanej pri procesných predpisoch). Právny názor, podľa ktorého by sa v danom prípade mohlo jednať o neprípustnú retroaktivitu účinkov novelizovaného zákona č. 250/2007 Z. z. a tým súvisiaceho zásahu do právnej istoty účastníkov tohto vzťahu, nie je správny.

19. Právna teória i prax činí rozdiel medzi pravou a nepravou retroaktivitou. Pre pravú retroaktivitu platí, že lex posterior ruší (neuznáva) právne účinky v dobe účinnosti legis prioris, prípadne vyvoláva alebo spojuje práva a povinnosti subjektov s takými skutočnosťami, ktoré v dobe účinnosti legis prioris nemali povahu právnej skutočnosti. V prípade nepravé retroaktivity „nový zákon“ síce nezakladá právne následky pre minulosť, ale buď povyšuje minulé skutočnosti za podmienku budúceho právneho následku (jednoduchá výlučnosť) alebo modifikuje pre budúcnosť právne následky podľa skorších zákonov založené (sťažovaná výlučnosť). Nepravé spätné pôsobenie zákona len znamená, že nový zákon

zachytáva (právne kvalifikuje) minulé skutočnosti, alebo že sa dotýka (modifikuje, ruší) existujúce právne následky.

20. Všeobecne v prípadoch časového stretu starej a novej právnej normy platí nepravá retroaktivita, t. j. od účinnosti novej právnej normy sa i právne vzťahy, vzniknuté podľa zrušenej právnej normy, riadia novou právnou normou. Vznik právnych vzťahov, existujúcich pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, právne nároky, ktoré z týchto vzťahov vznikli, ako i vykonané právne úkony, sa riadia zrušenou právnou normou (dôsledkom opačnej interpretácie stretu právnych noriem by bola pravá retroaktivita).

Aplikuje sa tu princíp ochrany minulých právnych skutočností, najmä právnych konaní. Pokiaľ u pravej retroaktivity platí zásada všeobecnej neprípustnosti, za ktorej existujú striktne obmedzené výnimky prípustnosti, u nepravnej retroaktivity platí naopak zásada všeobecnej prípustnosti, u ktorej existujú výnimky jej neprípustnosti.

21. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, teda pokiaľ súd prvej inštancie rozhodoval o nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy ako práva zo spotrebiteľskej zmluvy v čase, keď už vstúpilo do účinnosti ustanovenie § 5b zákona č. 205/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (na základe novely vykonanej zákonom č. 102/2014 Z. z. účinnou od 1.5.2014), bol oprávnený (a zároveň povinný) prihliadať aj bez návrhu na premlčanie nároku, keďže v danom prípade platí nepravá retroaktivita, t. j. od účinnosti novej právnej normy sa riadia i právne vzťahy, ktoré vznikli aj podľa predchádzajúcej právnej normy. Vznik právnych vzťahov, existujúcich pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, právne nároky (vyplývajúce zo zmluvy o vydaní a používaní bankovej platobnej karty) sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Z uvedeného je potom zrejmé, že súd prvej inštancie správne na premlčanie nároku žalobcu v tomto konaní prihliadal; na základe princípu nepravnej retroaktivity právnych noriem (starej aj novej právnej úpravy) nebol preto povinný prihliadať na podmienky uvedené v § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. prihliadať na premlčanie dlhu iba na námietku dlžníka.

22. Je potrebné zdôrazniť, že súdna prax vyšších súdov, zohľadňujúca nadradenosť komunitárneho práva, ako rozhodujúceho súboru právnych noriem pri výklade národného práva v súvislosti s konaním, v ktorom sa uplatňuje právo proti spotrebiteľovi, ustálila aj do uvedenej doby prednostnú aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/126/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/716/2014). Námietka žalobcu o nutnosti favorizovať Obchodný zákonník neobstojí, pretože všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľa platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy, a teda platili a platia aj vo vzťahu k úverom ako tzv. obchodnoprávnym vzťahom (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/95/2010 z 27. januára 2011).

23. Odvolací súd sa tak stotožnil s aplikáciou ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v súdnej veci, zakotvujúceho povinnosť súdu rozhodujúceho o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliadať aj bez návrhu na premlčanie uplatneného práva (prípadne či nie je daná iná zákonná prekážka, ktorá by neumožňovala nárok po práve priznať).

24. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zmluvy o bežnom účte a o kontokorentnom úvere, v ktorej jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ), bolo potrebné na daný prípad aplikovať občianskoprávnú úpravu premlčania, ktorá vzhľadom na dĺžku premlčacej doby, je pre žalovaného ako spotrebiteľa priaznivejšia (v porovnaní so štvorročnou premlčacou lehotou podľa Obchodného zákonníka). Nič na tom nemení skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi pôvodným veriteľom a žalovaným je tzv. absolútnym obchodno-záväzkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý môže byť prítomný tak v občianskoprávných ako aj obchodnoprávných vzťahoch. Nemožno opomenúť ani ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, a preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej právnej úpravy (uvedené už odznelo v rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 5Co/716/2014-63, zo 16. decembra 2014). Pravidlo prednostnej aplikácie ustanovení Občianskeho

zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, bolo odobrené aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 z 19. júna 2013 konštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

25. S poukazom na vyššie uvedené závery, odvolací súd sa nemohol stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, poukazujúcou na nemožnosť aplikovať na prejednávany prípad ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. V zmysle záverov ústavnoprávnej judikatúry ústavný súd akceptuje práve teleologický výklad právnej normy, ako aj interpretačný postup všeobecných súdov, ktorý je spôsobilý v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zisťovaní jej obsahu, účelu a zmyslu (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 650/2013). Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie je daná tiež povinnosť eurokonformného výkladu národného práva, so zachovávaním nepriameho účinku jednotlivých smerníc (pri naplnení cieľov vysokej ochrany spotrebiteľa garantovaných komunitárnym právom). Rovnako vo svetle eurokonformného výkladu dotknutých právnych noriem nebolo možné sa stotožniť s odvolacím argumentom žalobcu. S poukazom na uvedené, odvolacia námietka žalobcu týkajúca sa aplikovania zásad civilného procesu a jeho výchovného pôsobenia na strany, rozporu so zásadou kontardiktórnosti nemohla byť dôvodná.

26. Rovnako nebola dôvodná odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie neuviedol, že by považoval za sporný deň vzniku pohľadávky 22.7.2011 a že v konaní nepoukázal na skutočnosť, že žalovaný je v omeškani podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky viac ako tri roky a nevyzval žalobcu, aby sa k týmto skutkovým zisteniam vyjadril. Sám žalobca totiž v jeho doplnení žaloby zo dňa 18.6.2015 výslovne uviedol, že žalovaný sa do nepovoleného prečerpania dostal dňa 28.2.2010 a v Prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok č. 0935/2013/CE zo dňa 27.9.2011 predloženej žalobcom je uvedený počet dní omeškania 1122 dní. Jedná sa o skutkové tvrdenia samotného žalobcu použité pred súdom prvej inštancie a skutočnosti vyplývajúce z listinných dôkazov predložených žalobcom súdu prvej inštancie. Žalovaný tieto skutkové tvrdenia nespороval, predložené listinné dôkazy zo strany žalobcu nenamietal, a preto nebol dôvod viesť súdom prvej inštancie dokazovanie ohľadne týchto okolností, keďže neboli sporné. Navyše bremeno tvrdenia a bremeno dôkazov zaťažovalo v tomto smere samotného žalobcu. Rovnako zo žiadneho zákonného ustanovenia procesného predpisu nevyplýva povinnosť súdu prvej inštancie vyzývať žalobcu na vyjadrenie k ním tvrdným skutočnostiam, ktoré ani (ako už bolo konštatované vyššie) neboli sporné. Preto i táto odvolacia námietka žalobcu nie je dôvodná.

27. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval nárok uplatnený žalobcom ako premlčaný, aplikujúc hmotnoprávne ustanovenie o všeobecnej trojročnej premlčacej lehote. V prejednanom prípade podmienky pre prečerpanie povoleného úverového rámca nad dohodnutú sumu nastali dňom 28.2.2010, ako vyplynulo zo skutkových tvrdení samotného žalobcu. Ako vyplýva z výpisu z účtu predloženého žalobcom, od tohto dátumu boli na bežnom účte pripisované poplatky (kartový poplatok, poplatok za vedenie účtu, poplatok za sms služby atď.) a úroky (debetný úrok, zml. úrok z omeškania), pričom v uvedenom výpise je dvakrát uvedený dátum zrušenia účtu, a to dňa 21.9.2010 (najskôr zrušenie kontokorentného účtu) a dňa 22.7.2011 (logicky po ňom nasledujúce aj zrušenie bežného účtu). Do nepovoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte sa dostal žalovaný dňa 28.2.2010, z ktorého nepovoleného prečerpania si žalobca uplatňuje svoj nárok, a preto bol žalovaný povinný nepovolené prečerpanie na bežnom účte bezprostredne vyrovnať. Právnomu predchodcovi žalobcu nič nebránilo, aby si svoje právo uplatnil na súde už dňa 1.3.2010, teda dňom nasledujúcim po vzniku nepovoleného prečerpania a odkedy došlo i k omeškaniu žalovaného a odkedy má právo na úroky z omeškania, nie až odkedy došlo k zastaveniu poskytnutého povoleného prečerpania a k zrušeniu účtu dňa 22.7.2011, ako tvrdí žalobca vo svojom odvolaní. Už nepovoleným prečerpaním totiž bol žalovaný povinný uhradiť celý zročný dlh z nepovoleného prečerpania. Ako už bolo konštatované vyššie, tento nárok bolo potrebné posúdiť podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní, pretože uvedená právna úprava je pre žalovaného, ktorý vystupuje v konaní v postavení spotrebiteľa priaznivejšia, pretože núti dodávateľa k tomu, aby neopnechal spotrebiteľa v právnej neistote o uplatňovanom nároku, aby tento uplatnil v rozumnej premlčacej dobe tri roky (§ 101 Občianskeho zákonníka) a teda možnosť uplatniť tento nárok na súde mal právny predchodca žalobcu už dňa 1.3.2010 (vznik nepovoleného prečerpania 28.2.2010), kedy práve on vedel o nepovolenom prečerpaní. Ak potom žalobca uplatnil nárok na súde dňa 13.6.2014, uplatnil ho oneskorene, teda po márnom uplynutí premlčacej doby. Žalobca preto nestihol žalobu podať v lehote, v ktorej by mu bolo možné uplatnené právo priznať

autoritatívnym rozhodnutím súdu, keď bolo potrebné prihliadnuť ex offo na premlčanie uplatneného nároku. Za premlčané bolo potrebné dôvodne považovať aj uplatnené príslušenstvo pohľadávky, teda úroky z omeškania (vedľajší úrokový záväzok), keďže sleduje jej osud (vedľajší záväzok, závisí čo do svojho vzniku, zániku, platnosti a spravidla aj obsahu od hlavného záväzku medzi veriteľom a dlžníkom), ktoré sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok. Pokiaľ teda bola žaloba podaná na súde prvej inštancie dňa 13.6.2014, správne súd prvej inštancie konštatoval, že bola podaná po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka a žalobu preto v celom rozsahu zamietol, nakoľko premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať v dôsledku zániku vynútiteľnosti subjektívneho práva.

28. Odvolací súd riadiac sa uvádzaným, preto rozsudok súdu prvej inštancie vrátane rovnako vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti vo výroku potvrdil.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

30. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).